

КАК РАБОТИ ВИДЕНИЕТО?

2 Царе 5:1-10

1 Тогава всичките Израилеви племена дойдоха при Давид в Хеврон и говориха, казвайки: Ето, твоя кост и твоя плът сме ние. 2 И по-напред, още докато Саул царуваше над нас, ти беше, който извеждаше и въвеждаше Израиля; и на тебе рече Господ: Ти ще пасеш людете Ми Израиля, и ти ще бъдеш вожд над Израиля.

3 И така, всичките Израилеви старейшини дойдоха при царя в Хеврон, и цар Давид направи завет с тях пред Господа в Хеврон; и те помазаха Давида цар над Израиля. 4 Давид беше на тридесет години, когато се възцари, и царува четиридесет години. 5 В Хеврон царува над Юда седем години и шест месеца; а в Ерусалим царува над целия Израил и Юда тридесет и три години.

6 След това царят отиде с мъжете си в Ерусалим против евусците, жителите на земята; а те говориха на Давида казвайки: Няма да влезеш тук; но и слепите и куците ще те отблъснат; защото си думаха: Давид не ще може да влезе тука. 7 Обаче Давид превзе крепостта Сион; това е Давидовият град. 8 И в оня ден Давид каза: Който удари евусците, нека хвърли във вадата слепите и куците, които са омразни на Давидовата душа; понеже и слепите и куците бяха казали, че той няма да влезе в жилището им.

9 И Давид се засели в крепостта, която и нарече Давидов град. И Давид построи здания около Мило и навътре. 10 Така Давид преуспяваше и ставаше по-велик; и Господ Бог на Силите беше с него.

Бихме могли да кажем, че Давидовото царуване беше разделено на две части – първата част, която продължи седем години беше само над Юда. Втората част, която продължи 33

беше над целия Израил. Съответно на първата и втората част от царуването си Давид имаше и две столици. Първата му столица беше Хеврон, а втората Ерусалим. Във 2 Царе 2:4-5 е описано цялото царуване на Давид:

4 Давид беше на тридесет години, когато се възцари, и царува четиридесет години. 5 В Хеврон царува над Юда седем години и шест месеца; а в Ерусалим царува над целия Израил и Юда тридесет и три години.

Всъщност, този текст е разказ за това как Ерусалим стана столица на Израил. В този разказ ние можем да видим четири действия на видението.

ВИДЕНИЕТО ОБЕДИНЯВА

Първо, видението обединява. Забележете в тази история какво е видението на Давид. До тогава Ерусалим не принадлежеше на Израил, но Давид пожела да го направи столица на царството си. Народът по онова време беше разпръснат и раздвоен между династията на Саул и новия цар Давид. Но, тук в ст. 1 виждаме как всички израилеви старейшини – водачите и лидерите в Израил дойдоха при Давид и му казаха: „Ние искаме да бъдем част от твоето видение.” Хората се събраха около Давид в Хеврон. Защо? Защото намериха човек, който имаше видение (Царе 5:1-3).

1 Тогава всичките Израилеви племена дойдоха при Давида в Хеврон и говориха, казвайки: Ето, твоя кост и твоя плът сме ние. 2 И по-напред, още докато Саул царуваше над нас, ти беше, който извеждаше и въвеждаше Израиля; и на тебе рече Господ: Ти ще пасеш людето Ми Израиля, и ти ще бъдеш вожд над

Израиля. 3 И така, всичките Израилеви старейшини дойдоха при царя в Хеврон, и цар Давид направи завет с тях пред Господа в Хеврон; и те помазаха Давида цар над Израиля.

Забележете, ако и доста дълго време израилевите старейшини да бяха на страната на Саул, те все пак помнеха Божиите думи към Давид. Те помнеха видението, което Давид имаше – видение, че той ще бъде цар над целия Израил. Ако имаме ясно видение, това ще обедини църквата ни, ще ни мобилизира и ще ни направи силни.

ВИДЕНИЕТО ОСИГУРЯВА РЪКОВОДЕН ЦЕНТЪР

Второто нещо, което видението прави е, че то осигурява ръководен център от който то може да бъде изпълнено. Видението има нужда от място, което да го съхранява и съдържа. За Давид и Израил Ерусалим беше мястото за изпълнението на видението, което Бог беше дал на помазаника си. За нас център на видението ни е местната ни църква – не сградата, а събранието от новородени вярващи, което е Божий храм. Нашата цел е да спечелим квартала си, да спечелим града си за Божието царство. Ако имаме ясно видение, това ще обедини не само нашата църква, но и всички църкви за спечелването на градовете и страната ни.

ВИДЕНИЕТО РАЗСТРОЙВА ДУШАТА НИ

Трето, владението разстройва душата ни. Преди да се осъществи, то трябва да бъде спечелено във вътрешна борба. Когато човек има видение, не само осъществяването на

видението, но и запазването му е нещо трудно. Видението води до вътрешна борба, до една духовна битка в нашите сърца. Бог ни е дал Неговите инструкции, и ние сме ги приели, но тогава започват да идват въпросите и съмненията, подигравателни гласове, които ни казват: „Е, и как ще стане тази работа? Кой си ти, че да направиш нещо толкова значимо?” и т.н. Давид имаше видение да направи Ерусалим своя столица, но това не стана лесно. Във 2 Царе 5:6 се казва:

6 След това царят отиде с мъжете си в Ерусалим против евусците, жителите на земята; а те говориха на Давида казвайки: Няма да влезеш тук; но и слепите и куците ще те отблъснат; защото си думаха: Давид не ще може да влезе тука.

Евусците и слепите и куците в този случай са като вътрешните гласове, които се борят с нашето видение. В ст.7-8, обаче, виждаме, че Давид намери начин как да използва подигравателните гласове за амбициране на хората си за осъществяването на видението си.

7 Обаче Давид превзе крепостта Сион; това е Давидовият град. 8 И в оня ден Давид каза: Който удари евусците, нека хвърли във вадата слепите и куците, които са омразни на Давидовата душа; понеже и слепите и куците бяха казали, че той няма да влезе в жилището им.

Неприятелят ще ни смущава и ще ни досажда. Той ще се опита да ни откаже от видението ни. Ние всички преминаваме през такива вътрешни борби. Чудим се дали наистина сме подходящи да осъществим видението, което Бог ни е дал. Много често ние запазваме тези вътрешни разговори само за себе си. Но, ние се нуждаем да споделяме видението

си с верни хора, които ни подкрепят. Имаме нужда, от братя, които да ни окуражат.

Ако оставим съмненията и вътрешните гласове да работят в нас, те ще убият видението ни. Вместо да ги подхранваме, ние трябва да прилагаме спрямо тях това, което знаем за духовното воюване. Да използваме думите: „Писано е още...” Да си задаваме въпросите: „Това, което този глас ми казва в съгласие ли е с Божието Слово? Изгражда ли мен и хората около мен или по някакъв начин ни събаря?” Защото, ако не можем да повярваме и да видим осъществено дадено видение вътре в себе си, ние никога няма да го видим постигнато. Но трябва да бъдем насърчени, че ако дадено видение е велико и е наистина от Бог, не ние носим него, а то носи нас.

ВИДЕНИЕТО ПРОИЗВЕЖДА ВЕЛИЧИЕ

Пето, видението произвежда величие. В края на този пасаж виждаме, че в резултат на видението което имаше и в резултат на неговото следване, Давид преуспяваше повече и повече и ставаше все по-велик. Ако и ние следваме даденото ни от Бога видение за живота и служението ни, то и ние като Давид ще имаме Божието присъствие в живота си.

9 И Давид се засели в крепостта, която и нарече Давидов град. И Давид построи здания около Мило и навътре. 10 Така Давид преуспяваше и ставаше по-велик; и Господ Бог на Силите беше с него.

Влизането на Давид в Ерусалим, неговото преуспяване и издигане не беше случайно. То беше резултат от неговото

мечтаене и планиране за дълго време. Ако искаме да стигнем някъде, първо трябва да знаем къде сме в момента.

Второ, трябва да знаем къде искаме да стигнем.

Трето, трябва да знаем необходимите стъпки, за да стигнем до там.

Четвърто, трябва да си зададем въпроса за цената – готови ли сме да я платим?

Пето, събери хора около себе си и вложи видението си и във тях. Големите мечти никога не се постигат самостоятелно. Както виждаме и в този случай, Давид никога не тръгна да превзема Ерусалим преди да получи подкрепата на всички израилеви старейшини и на целия Израил.

Шесто, започни да говориш за видението си и продължавай да го казваш.

И седмо, никога, никога не спирай!